

jsem zběsile poskakovala po jedné noze a nakláněla hlavu na stranu, abych si zmrzlinu vytřepala z ucha.

„No a?“

„Co no a?“

Moje poskakování začínalo připomínat tanec indiánského zaříkávače deště. Snad nebude účinkovat, zadoufala jsem, protože jsem ještě hodlala vyrazit se Svenem na procházku.

„No jestli je dobrá?“ chtěl vědět Sven a podal mi kapesník.

Vzala jsem si ho a snažila se vytřít si z ucha zbytky zmrzliny.

„Zvuk má slibný,“ usoudila jsem a vrátila Svenovi kapesník.

„A cos mi to vlastně chtěla říct, než ses pustila do toho testování zmrzliny?“

„Zeptej se majitele cukrárny,“ vzdychla jsem, vzala si od Svena zmrzlinu, pustila se do ní a táhla ho pryč.

Vroucně jsem doufala, že si toho trapného výstupu nikdo nevšiml.

No co, vždyť jsem jenom před cukrárnou narvanou spolužáky vyznala lásku jejímu majiteli, lehla si uchem na kopeček zmrzliny a pak poskakovala, že by i klokan zbledl závistí.